

ved, hvad de taler om. De beskæftiger sig med det hver dag, og de har sagt: Lad nu være med at bringe Lissabontraktaten i spil som gidsel. Få nu gjort det her udredningsarbejde færdigt og fundet ud af, hvad der er brug for at få lavet af lovgivningsmæssige initiativer i Danmark; er der brug for danske initiativer med hensyn til EU? Det synes jeg og det synes Socialdemokratiet at Dansk Folkeparti skulle lytte til i stedet for at bruge Lissabontraktaten som gidsel i det her spil.

Kl. 14:30

Formanden:

Ja tak. Der er ikke flere korte bemærkninger. Tak til hr. Kim Mortensen, og næste ordfører er hr. Morten Messerschmidt.

Kl. 14:30

(Ordfører)

Morten Messerschmidt (DF):

Det er ved flere lejligheder blevet sagt, at man ikke skal tage Lissabontraktaten som gidsel. Jeg fristes til at stille spørgsmålet: Hvorfor ikke? Lissabontraktaten er en umådelig dårlig traktat.

Konfliktretten og den frie aftaleret på arbejdsmarkedet er en umådelig god idé, har dannet udgangspunktet for det sunde klima, der siden 1899 efter septemberforliget har været på det danske arbejdsmarked, har været hele forudsætningen for flexicuritymodellen – den model, som alle jupartierne, alle de, der farer rundt i verden for at fortælle vidt og bredt om, hvordan man skal indrette sit samfund på en fornuftig måde, hver gang bruger som udgangspunkt for alle de formaninger. Nu er det hele den model, som er under pres, og det ville da egentlig være meget fornuftigt, om man så tog Lissabontraktaten som gidsel. Det havde jeg faktisk ikke noget problem med.

Egentlig må man sige, at det er forbavsende, at den her proces er blevet mødt med en sådan forbavelse. For de tre domme, som vi taler om i dag – altså, Laval, Viking og Rüffert – er egentlig fuldstændig konforme i forhold til den linje, som EF-Domstolen udstak i 1974, da man afsagde den dom, der efterfølgende er blevet kendt som Dassonvilleafgørelsen, hvor man meget klart siger, at alt, hvad der direkte, indirekte, aktuelt og potentielt forhindrer den fri bevægelighed af varer, kapital, tjenesteydelser og arbejdstagere, udgør en traktatkrænkelse. Aktuelt, potentielt, indirekte og direkte – det er meget, meget svært at forestille sig, at EF-Domstolen med den doktrin ikke på et eller andet tidspunkt ville ramme ind i, at det da selvfølgelig udgør en hin-

dring for arbejdstagernes, for varernes, for serviceydernes fri bevægelighed, at vi i Danmark har en anden model end i hovedparten af de europæiske lande og hovedparten af EU's medlemslande. Vi har jo netop i Danmark og i Nordeuropa generelt en langt mere fri model for arbejdsmarkedet, end man kender det fra Kontinentaleuropa, og det er nu nået dertil, at denne model aktuelt, potentielt, direkte og indirekte altså strider imod det indre marked, og derfor må disse domme falde.

Så dette problem isolerer sig ikke til, som nogle vil have det til, et spørgsmål om udstationeringsdirektivet. Det er ikke et spørgsmål om, at man kan ændre nogle forordninger eller direktiver, for det er selve grundprincipperne for det indre markeds funktion, man er oppe at slås med. Og derfor må man også gøre sig klart, at konsekvenserne af de her domme er langt mere vidtrækkende, end at man kan stå og gøre sig lystig over, at vi nu skal have en arbejdsgruppe, og så må vi se, om der overhovedet er noget problem. Der er et gigantisk problem, for det første fordi man undergraver den aftalemodel, vi har, og for det andet fordi man indlægger nye kriterier og nye betingelser for, hvornår man må strejke, hvornår man må anvende de midler, som ligger i Septemberforliget.

Vi har i dag en lov om arbejdsretten, som i § 9 klart opstiller den kompetence, som arbejdsretten har, til at fortolke, hvorvidt kollektive kampskridt på begge sider – arbejdsgivere og arbejdstagere – er lovlige. Herunder ligger der også en proportionalitetsvurdering, altså en vurdering af, hvorvidt det mål, man søger at nå, er i overensstemmelse med de midler, man anvender for at nå det. Der ligger en lang række kriterier i loven, som skal være overholdt. Det er netop noget, der har været aftalt i masser af år og dermed danner udgangspunktet for de aftaler, som arbejdsgivere og arbejdstagere indgår.

Med de nye domme skal man pludselig også inddrage alle de betingelser, der gælder for indre marked, når man overvejer, om man ville konflikte. Så skal man overholde EF-Domstolens proportionalitetskrav, så skal man overholde alle de rimelighedsbetingelser, som nu ligger i indre marked. Det vil sige, at man lægger yderligere bindinger på, hvornår man egentlig må anvende de kollektive retsskridt, som dansk ret faktisk giver parterne lov til.

Derfor er der ingen løsning på det her problem ved at ændre i udstationeringsdirektivet eller andre direktiver. Der er kun én løsning, og